

ditbeviss-Obligationer, der ere paa fremmede Hænder. Der kunde vel tænkes en anden Udvei, som Statskassen derimod med fuldkommen Sikkerhed vilde kunne gaae, hvad den allernærmeste Fremtid angaaer, og det var følgende: Naar man seer hen til Creditbeviss-Obligationernes Bessaffenhed, saa ere ikke alle opstigelige til samme Tid. Den Deel af dem, som blev udstædt ifølge de administrative Foranstaltninger i 1849 og som udgjør et Beløb af circa $2\frac{1}{2}$ Million Rbd., er nemlig strax opstigelig, saavel fra Statens Side som fra Ihænderhaverens, til 11. Decbr. Termin d. A. Den øvrige Deel af Beløbet, altsaa de $2\frac{1}{2}$ Million, er derimod først fra Statskassens Side opstigelig i den nu forestaaende Termin til Udbestaling om eet Aar. Statskassen kunde altsaa indskrænke sig til at opsigte de $2\frac{1}{2}$ Million, som dog alligevel af Private kunde opsiges nu, og derimod ikke nu opsigte de øvrige $2\frac{1}{2}$ Million, uden at man behøver at være udsat for, at denne Opsigelse af de $2\frac{1}{2}$ Million vilde drage til Følge, at de andre bleve opsigte til samme Tid, idet nemlig Opsigelsestiden fra Ihænderhaverens Side først begynder til 11te Decem-ber Termin 1853. Der er imidlertid flere Grunde, som gjøre, at jeg heller ikke har kunnet tilraade dette Alternativ, der ellers i visse Maader kunde synes at være det simpleste og fordeelagtigste for Statskassen. For det Første maa jeg nemlig gjøre opmærksom paa, at man med temmelig Sikkerhed kan antage, at, hvis Statskassen nu i denne Termin opsigte de $2\frac{1}{2}$ Million, saa vilde de $2\frac{1}{2}$ Million, som ikke af Ihænderhaverne kunne opsiges førend om eet Aar, ganske vist førend dette Aar blive opsigte (Nei!); thi Vedkommende saae da med tilstrækkelig Sikkerhed, hvilken Skjæbne der ventede dem, og de vilde da foretrække selv at opsigte, saasnart de kunne, for at være sikke paa, hvorledes deres Stilling blev med Hensyn til deres Capitaler, fremfor at assente Statskassens Opsigelse. Statskassen maatte altsaa i Løbet af 2 Aar være beredt paa at udtælle det samtlige Beløb af 4,700,000 Rbd. eller idetmindste for Størstedelen være beredt derpaa, og dertil kommer endnu, at ved denne Operation vilde Statskassen komme til for et Aar længere at svare den fulde Rente af disse $2\frac{1}{2}$

Million i Obligation, som den ikke turde opsigte førend efter eet Aars Forløb. Det er imidlertid ikke disse Grunde, som alene have været afgjørende for mig til at tilraade at gaae en anden Vei, men jeg har tillige taget i Betragtning, at mange Ihænderhavere af de Obligationer, som fra Ihænderhaverens og fra Statens Side kunde opsiges, netop ere de, som først efterkom de første Opfordringer, som i 1849, under meget vanskelige Forhold, bleve gjorte fra Regjeringens Side til at gjøre Staten et frivilligt billigt indenlandsk Laan. Det er nemlig samtlige de Obligationer, som bleve udstædt for Creditbevissere, der bleve udgivne efter Forordningen af 5te Juli 1848, og jeg tør igjenkalde i det ærede Things Erindring, hvorledes Forholdene i den Henseende vare. Strax efter den ulykkelige Eckernförde-Affaire, hvor Staten paa eengang mistede Skibe, som ikke kunde undværes, — saaledes som Forholdene dengang vare — til en Værdi af over $1\frac{1}{2}$ Million Rigsbankdaler, stete der fra Regjeringens Side en Opfordring til Ihænderhaverne af Creditbevissere, hvorved man appellerede deels til Vedkommendes Patriotisme og deels til den Interesse, som de kunde have af at yde et indenlandsk Laan til Statskassen. Jeg har imidlertid ved en nøie Jægttagelse af disse Forhold meget god Grund til at antage, at en stor Mængde dengang af virkelig patriotisk Iver imødefom Regjeringens Opfordring om frivilligt at yde Statskassen et billigt indenlandsk Laan — thi det var et billigt indenlandsk Laan, idet Regjeringen fik det til pari Cours, medens et fremmed Laan i Engelland, som den i modsat Fald maatte have stillet, vilde have været langt over pari Cours. De Vedkommende levedes saaledes ikke udelukkende af Hensyn til den dengang ingenlunde høje Rentefod, til at bidrage, hvad der stod i deres Magt til at hjælpe Staten til et indenlandsk Laan. Der er fremdeles al Anledning til at antage, at disse Creditbevissobligationer ligge paa temmelig faste Hænder, saaledes at en Opsigelse, rettet nu fortrinsviss mod disses Ihænderhavere, netop vilde komme til at ramme dem, som Staten havde den største Grund til at takke, fordi de i sin Tid kom dens Opfordring til at yde et Laan imøde, hvorimod Ihænderhaverne